

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 125.088 van 5 november 2003
in de zaak A. 94.071/VII-30.254**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat M. MANDELBLAT,
 kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
 A. Reyerslaan 41, bus 8

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 28 juli 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 24 mei 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DELGOUFFRE, die, loco advocaat M. MANDELBLAT, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur M. HUYGHE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 en op artikel 43 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 28 juni 1999 en verklaarde zich op 29 juni 1999 vluchteling.

1.2. Op 24 mei 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 31 mei 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt :

"Betrokkene beweert een etnische Albanese afkomstig uit Dubrove, gemeente Kacanik, te zijn. Tijdens de oorlog zouden de Serviërs zijn dorp binnengevallen zijn en de Albanese inwoners geslagen hebben. Samen met andere dorpelingen zou hij te voet vertrokken zijn, richting Albanië. Onderweg zouden zij overvallen zijn door Servische militairen. Betrokkene zou hierbij geslagen zijn en sindsdien problemen aan zijn oren hebben. Tijdens zijn tocht zou hij leden van het Kosovaars Bevrijdingsleger ontmoet hebben, waarmee hij gedurende een tweetal maanden in de bergen van Kacanik zou gebleven hebben. Omwille van de moeilijke levensomstandigheden besloot hij naar Albanië te vluchten. Omdat hij niet genoeg geld had en wegens de slechte situatie in Albanië vluchtte hij verder naar Italië. Vervolgens kwam hij naar België, waar hij op 29 juni 1999 asiel aanvraagde. Betrokkene meent niet terug te kunnen naar Kosovo omdat zijn woning werd vernield en omdat hij er geen familie meer heeft.

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat ernstig kan getwijfeld worden aan betrokkenes beweerde afkomst uit Kosovo. Betrokkene is niet in het bezit (is) van

enige identiteitsdocumenten. Betrokkenes kennis aangaande zijn geboortestreek is quasi onbestaande. Zo noemde betrokkene Dushkaj, Melqan, Brezovica en Lezhan als omliggende dorpen van Dubrove. Melqan is echter op geen enkele topografische kaart van Kosovo terug te vinden. Lezhan is dan weer niet terug te vinden in de onmiddellijke omgeving van Dubrove en Brezovica ligt een twintigtal kilometer verwijderd van Dubrove. Naast Dushkaj noemde hij geen enkel dorp grenzend aan Dubrove. Bij de vraag naar rivieren in Kosovo noemde hij de rivier Vardar, terwijl deze laatste niet in Kosovo stroomt, doch wel in Macedonië. De rivier Lepenic, die niet ver van zijn dorp stroomt, noemde hij niet. Verder kent betrokkene noch de postcode noch het zonenummer van Kacanik (38237 en 0290). Volgens zijn verklaringen in het kader van zijn asielaanvraag beweerde hij dat de postcode 43353 zou zijn en het zonenummer 99036. Volgens zijn verklaringen in het kader van zijn aanvraag tot verkrijging van het tijdelijk beschermingsstatuut voor Kosovaren zou de postcode 38238 zijn en de telefoonprefix 022. Betrokkene kon daarenboven geen naam van een of ander belangrijk gebouw of de naam van een middelbare school opnoemen. Hij was evenmin in staat een beschrijving te geven van de gebruikte nummerplaten.

Wat er ook van zij, betrokkene heeft geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer naar Kosovo nog een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren. De algemene Servische repressie ten aanzien van de Albanese gemeenschap en de oorlogssituatie in Kosovo beantwoorden niet meer aan een objectief gegeven en zijn niet meer actueel. Overeenkomstig resolutie 1244 aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999 trokken de Servische troepen en autoriteiten zich immers uit Kosovo terug en werd de regio onder internationaal bestuur en toezicht geplaatst. Het feit dat betrokkene in Kosovo geen familie meer heeft en niet meer over een woning beschikt zijn daarenboven problemen van persoonlijke en socio-economische aard, welke als dusdanig niet binnen de werkingssfeer van de Vluchtelingenconventie ressorteren.

De Commissaris-generaal meent dat het in deze omstandigheden niet noodzakelijk is betrokkene te horen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de weigering tot verblijf besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 24 mei 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat in een eerste middel de schending wordt ingeroepen van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van artikel 52, § 1, 2/ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van het begrip "vluchteling" in de zin van artikel 1, (A), 2 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève); dat de verzoekende partij in wezen stelt dat de bestreden beslissing gemotiveerd is op basis van algemeenheden, zonder dat werd rekening gehouden met haar concrete individuele toestand in haar land van herkomst en dat de in de bestreden beslissing weerhouden algemene elementen worden

tegensproken door betrouwbare rapporten; dat zij stelt dat de regio nog niet is “gepacificeerd”, dat de KFOR nog steeds aanwezig is, dat er zich nog veel Serviërs in Kosovo bevinden, dat er nog dikwijls slachtoffers vallen van landmijnen en dat de “typisch naoorlogse haat” nog niet is verdwenen; dat de verzoekende partij eveneens betoogt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet aantoon op welke wijze zij de vragenlijst van de dienst Vreemdelingenzaken verkeerd heeft beantwoord; dat zij beweert dat er wel degelijk een dorp “Mleqan” bestaat en dat het dorp waarover sprake in de bestreden beslissing verkeerd was gespeld; dat zij betoogt dat redelijkerwijze kan worden gesteld dat een topografische kaart niet elk klein dorp van een land vermeldt; dat zij besluit dat de verwerende partij haar de kans had moeten geven haar antwoorden “te verantwoorden in het kader van een verhoor na dringend beroep”, terwijl zij uitdrukkelijk de wens had geuit te worden gehoord en dit niet is gebeurd;

Overwegende dat het niet kennelijk onredelijk is vanwege de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om te oordelen dat de concrete gegevens die door verzoekers ter ondersteuning van hun asielaanvraag werden ingeroepen, en die betrekking hebben op de periode vóór hun vertrek uit hun land van herkomst, niet meer actueel zijn omwille van de aangehaalde resolutie 1244 van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties; dat de Conventie van Genève niet verbiedt dat de verdragsluitende staten een regeling uitwerken waarin de criteria worden vastgelegd voor het in aanmerking nemen van een vluchtelingenverklaring; dat de Belgische Staat dit heeft gedaan in artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat niet wordt aangetoond, zelfs niet aangevoerd, dat deze wetsbepaling strijdig zou zijn met voornoemde verdragsbepaling; dat deze vaststelling volstond om de asielaanvraag als kennelijk ongegrond af te wijzen; dat de kritiek op dat onderdeel van de bestreden beslissing, dat de asielaanvraag eveneens bedrieglijk verklaart, slechts slaat op een deel van de bedrieglijk geachte verklaringen, dat het ook en in hoofdzaak gericht is tegen een bijkomend motief en derhalve niet tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden; dat het middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat in een tweede middel de verzoekende partij de schending inroept van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet;

Overwegende dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kende, aangezien ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt; dat de verzoekende partij dan ook geen belang heeft bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht; dat de

toetsing van de formele motivering in beginsel niet de beoordeling van de inhoud van de motieven met zich brengt;

Overwegende dat, zo het middel dusdanig geïnterpreteerd wordt dat de verzoekende partij de materiële motiveringsplicht geschonden acht, zij er niet in slaagt aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en de gevolgtrekkingen die deze daaruit afleidt, kennelijk onredelijk zouden zijn; dat een verder onderzoek van het middel de Raad van State zou verplichten de feitelijke toedracht van de asielaanvraag te beoordelen, wat zaak is van de tot beslissen bevoegde overheid; dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat in het kader van een marginale toetsing de aangeklaagde onwettigheid slechts dan wordt gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is; dat de verzoekende partij niet aanvoert, en bijgevolg evenmin aantoont, dat de motieven onredelijk zouden zijn; dat het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op zich geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uitmaakt; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
vijf november tweeduizend en drie, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	L. SCHWEIGER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. SCHWEIGER.

E. BREWAEYS.